

иматъ другитѣ народи. Изобилень и богатъ изворъ за българската правна и политична история сж чуждитѣ лѣтописи, особено грѣцкитѣ, латинскитѣ и арабскитѣ. Поради туй изворитѣ на историята на българското право могатъ да се раздѣлятъ на: *домашни* и *чужди*.

Литература. Литературата по историята на българското право е много бѣдна: въ младата българска книжнина нѣма нѣкое съчинение, въ което систематично да е изложенъ цѣлиятъ прѣдметъ, а само сж написани нѣколко студии по разни въпроси. Историята на българското право е нова наука и тя още не си е пробила пѣтъ на самостояйна доктрина и не си е извоювала право на гражданство въ реда на другитѣ правни науки. Тя като самостоятеленъ прѣдметъ е записана въ програмата на софийското Висше училище въ 1895 година, като такъвъ е била прѣдвидена и въ законопроекта на министерството на народната просвѣта отъ 1900 година. Въ новия законъ за Българския университетъ отъ 1904 година историята на българското право сжщо се прѣдвижда като самостоятеленъ прѣдметъ. Българската политична история е първата и най-близката спомагателна наука на българската правна история, и тѣзи двѣ доктрини сж много близки и взаимно си спомагатъ и се допълнятъ. Затова литературата на едната е сжщеврѣменно такъва и на другата. Поради туй при написване на този си трудъ при нѣмане на чисто правно-исторична българска литература ние си служимъ съ литературата на българската политична история.

Тукъ ще споменемъ само най-важнитѣ извори и литература, съ които си служимъ, защото не си поставяме за цѣль, да напишемъ библиография или да дадемъ точенъ списъкъ на изворитѣ и литературата на българското държавно право.